

BAJKA O RUŽI

Tri livade
Tri livade
Nigde lada nema
Samo jedna
Samo jedna
Ruža kalemljena
I pod ružom
I pod ružom
Zaspala devojka
Tu je ružu
Tu je Ružu
Dragi kalemio
Kalemio
Dok je vojnik bio...

Dela koja smatramo savršenim imaju svojstva brutalne istine u svom vremenu, ali isto tako i intimne izlete koji sanjaju svoju viziju. A uvek se u takvim vremenima nađu ljudi koji da bi ga predstavili koncentrišu energiju i svest ka njegovim najbrutalnijim događajima, dovodeći sebe u položaj ilustratora svog vremena. Takav proces vodi „stvaraoca” u veštački apsurd — u lokalnu otuđenost. Ne uznoseći se ka univerzumu ostaju na površini i njihovo delo smrdi od užasa i raspadanja. Oni su lovci svog vremena od koga će poginuti.

Muvaju svinje. Gigani prevrću prljave krpe, motkama, nogama... Bele kokoške. Slogovi procvali. Brest. Gavran među kokoškama. Tri crne svinje. Čovek ode uz brdo a za njim krava. Beo dim u nebo. „Volim te mnogo, volim te mnogo, ako budeš otišao, ako budeš otišao...” „Cvetni listići čine napor dok se ne raspuknu u cvet.

„Tikomir i ja vraćamo se iz Golog Rida. I dok dođosmo do Goleme Padine, do Stojčinog lojza, Tikomir natovari kola mladricama, jer njih kada seče, ništa se ne čuje. On bezobzirno seče tuđe drvo. I to najbolje! Međutim Aleksu i mene, kada pokušasmo, odmah uhvati Todor Poljak, onaj Rumun, pa reče:

— To je Jovančino —. I tužio nas. Celo selo izade, razmerismo pred njima.”

Točkovi seljačkih kola stvoříše tragove na brdu. Eto konačnog crteža; elegantne životne brazde uronjene u zemlju. Pratim jednu liniju, dugačku, koja se ne prekida, zmijulja preko nekoliko brda. Jedino Goli Rid prekida prirodni crtež; kolski točak

mrví sitne kamenčice ili ih sabija u zemlju. Kad se primakosmo selu nebo se pokri teškim oblacima, pade plaha kiša. Točkovi zariše dve duboke linije u smekšalu ilovaču. Sutra dan sunce osuši, ispeče zemlju, belu umu; u dubokim linijama ostade voda još za neki dan.

Kada bos hodam preko spečene zemlje, ubrzavam kretanje, zaustavljam dah, smanjujem težinu tela, kao ptica odskačćem od grumena do grumena, od žbuna do žbuna.

Uveče legnem u krevet, noge bride od bolova izbodene.

Kroz jutarnju rosu, koračam za ocem u brda. Klateći hod mog oca. Energičan, dugačak korak; u njemu puno topline i krvi. Kretanje proizišlo iz strastvenog doživljavanja stvarnosti. Oštra trava procesa mi noge. Kao srp. Žetva ovde, onde. Svitka pred očima, kad odjedanput iz žita crvena devojčica. Srp se usija i puče.

O zmijsko srce, cvetom sakriveno.
Svi su pobijeni.

Crvena krv teče. Zemlja spečena. Ispučala. Produžava se u bore. One su crtež; To su one dve linije na mojim portretima: Šicko, Šilda, Cene Mitkarskin, Šušumiga, Avram Šumankovi... Miris okerastih prašnika, još samo smrt može sprečiti.

Zemlju izgazile krave. Gasne zvezda. Nebo dobija kobaltnu strast boje. Latica ruže i kap rose. Zbog ruže bremenita atmosfera. Okrugao kamen kotrlja se niz brdo, kotrlja, kotrlja, kotrlja, kotrlja, kotrlja, kotrlja, kotrlja, kotrlja, kotrlja kotrlja, kotrlja, kotrlja, kotrlja, kotrlja, kotrlja, kotrlja, kotrlja, kotrlja.

Boule de neige, Luise Darsens, Baronne de Maynard, Madame Noman, Perfection de blanches, Virginal, Velika hercoginja Matilda od Badena, Perle des branches, Aimée Vibert, Mervelj de Lion, Souvenir de la Malmaison, Imperatrice Eugénie, Elise Boëlle, Madame Alfred de Rougemont, Captain Christy, Marie Boisse, Comtesse de Barbatanne, Mademoiselle Bonnaire, Coquette des Alpes, Devonijenzis, Maréchal Niel,

U daljini klati se čvrst hod mog oca. O, koliko sreće. I opet jutro na brdu.

Perle de Lyon, Perle des jardins, Belle Lyonnaise, Triomphe de Rennes, Solfatara, Srpska kraljica Natalija, Gloire de Dijon, Car Aleksandar, La Reine, Madame Furtado, Comtesse e céçile de chabillant, Chaterine Mermet, John Hopper, Louse Odier, Paul Neron, Auguste Mie, Madame la Baronne de Rothschild, La France... Marija Bauman, Madame Victor Verrier...

Na suncu se presijava, blješti, neprekidno menja crveno lice. **Obnažena ruža** igra, razvratno širi smeh, dopuštajući da je svetlost oblubi. Ona je čist privid koji dotiče dušu i posredstvom svoje lepote učini da čovek sagori u svetlosti. Ponekad zavučem glavu u tanku senku koju pravi okomit zid jaruge. Lopta nestašno odskakuta, nestade u trnovoj ružici. Ruke da je dohvate — izgrebane ruke. Sa džbunja otpadaju žuti listići. Prašnici su oranž boje. Kako je krhka lepota divlje ruže!... Bodljasta grana, zeleni, po ivicama istesterisani srcasti listovi... na vrhovima prašnici... Na usnama od njih ostane zlatan prah.

Svrake i gavrani razvlače konjsku lešinu.

Charles Lefebvre, Senator Vaisse, Général Jaqueminot, Alfred Colomb, Fischer Holmes, Souvenir de Spa, Monsieur Boncenne, Empereur de Maroc, Duc de Kazes, Jean Liabaud, Souvenir de l' exposition de Darmstadt, Reine des Violettes, Pierre Notting, Souvenir du Dr. Jamin, Gloire de Ducher, Car Vilhelm...

Kod starih Grka beše ruža, Erosu, bogu ljubavi, posvećena.

Charles Lefebvre, Panachée d' Orleans, Perl des Panachées, Belle des Jardins, Panachée de Luxembourg, Tricolor de Flandre, Panachée Langroise, Oeillet Flamand, Oeillet parfait et Commandant Beaurepaire.

„Tikomir mi je brat od strica, otac mu je Stanko, a moj Naća”.

Jašunkini iz Jašunje, preko Morave kod Drčevca.

Čuk iz trna. Pa na granu. Viče: čuk, čuk... Brzo kao mitraljez. A crn je kao šubara.

Puponjak leže jaja u šuplje krljke. Posegnem rukom da dovatim, kad tamo zmija — jezikom palaca uplašena. Samo se jezik cala, ona uvijena u klupko — u zimu, u decembru.

Oko Đurdev-dana je vruće, vruće, u potoku poskok od pola metra džidnu se da me u čelo udari. Drvenom vilom se odbranim.

9999999999999999
9999999999999999
9999999999999999
9999999999999999
9999999999999999
9999999999999999
9999999999999999
9999999999999999
9999999999999999
9999999999999999
9999999999999999
9999999999999999

